

Да се развѣватъ знамена
По българскитѣ рамена
Отъ върха на Дунава
Въ Тесалия до края!

Кога свободата си ний добиемъ!
Кога имената си прославимъ,
Въ покой да бждемъ ний тогазъ,
Да викнемъ въ радостния часъ:
Живѣйте вий българи
Отъ Бога надарени!

Съ този край стихотворението е прѣпечатвано и въ пѣснопоѣ-
житѣ. — Възможно е, първоначално то да е било по-дълго, от-
колкото го печатамъ, но невъзможно ми се вижда цитуваниятъ
край въ тази форма да е отъ Чинтуловъ.

№ 7 (*Българи юнаци*) — Печата го Чакъровъ въ Ил.
Св. кн. III, с. 4. Втората и трета строфи на това стихотворение
той намѣрилъ въ една отъ тетрадките на М. П. Икономовъ,
„а защото знаемъ това стихотворение на изустъ — нише Ча-
къровъ — то го възстановяваме цѣлото“. Но така, както е
възстановено, то не може да се приеме поради съображенията,
които посочихъ въ началото. Ето какъ е продължено у Чакъровъ:

Тѣ като въ гората
Щжтъ да се сбератъ,
Послѣ въ градещата
Щжтъ да пропѣизатъ.

Олеле горкана,
Нашия народъ
Вика по Балкана
Да го избави Богъ!

Топове и пушки
Като загърмжтъ
Сабли и ножове
Щжтъ да заичатъ.

Левски гласъ
Вика насъ
Турски гласъ
Бѣга отъ насъ.